

Patak Márta

Várakozás

– Ezt fogd meg, és itt várj, mindjárt jövök! – mondta az édesanya a fiának, mire az bölintott, két kézzel megfogta a nejlonszatyor fülét, és megállt a vasútállomásra, a városközpontba meg a felüljáróhoz kanyarodó út kereszteződésében. Az asszony az állomás felé indult el, a fiú egy darabig követte a tekintetével, aztán szem elől tévesztette, pedig előrébb is lépett a helyéről, ahol addig állt, de az édesanyja alakja gyorsan elvegyült a vonatra igyekvő sokaságban.

A fiú kilenc-tíz éves lehetett, vörösseszőke, ha nem is egészen vörös, millió szeplő az arcán, még talán a szemhéján is, sejteni lehetett, ahogy ott állt és nézett mereven az állomás épülete felé. Nem változtatott testhelyzetén, enyhén előre-görnyedt a válla, mintha tovább szeretné nyújtani a nyakát, hogy minél megszzebbre ellásson úgy, hogy közben már ne kelljen elmozdulni a helyéről. Aztán egy idő után rájött, hogy túl messze van már az anyja, úgyse látja, úgyhogy inkább a földet bámulta maga előtt. Továbbra is két kézzel fogta a feltűnő pink színű reklámszatyor fülét, nem mintha nehéz lett volna, látszott rajta, hogy nincs benne sok minden.

Jó időbe telt, mire megint felemelte a tekintetét, mint akinek egy új helyen, kívül a megszokott közegén, több-kevesebb időre van szüksége, mire eljut odáig, hogy berendezkedjen a várakozás idejére. Pár méterre onnan, ahol állt, egy poros levelű ecetfa árválkodott a betontenger közepén. Miután önkéntelenül is rájött, hogy az anyját menetben már úgysem láthatja, visszafelé meg még nem tarthat, mert túl kevés idő telt el ahhoz, hogy már jöjjön is vissza, lassan barátkozni kezdett a környezetével. Mint a kutya, mikor felméri maga körül az idegen területet. Szinte észrevétlenül araszolt mind közelebb és közelebb, nem mintha számottevő lett volna a távolság az ecetfa meg a között a pont között, ahol megállt, mikor az édesanyja mondta neki, hogy itt várja meg, de mégis, valahogy biztonságosabbnak tűnt ez a fokozatosság.

Nem nézett fel közben, a járda repedéseit figyelve mozdult a fa irányába, tette egyik lábát a másik mellé, mintha az aszfaltpúpokat méregetné, amiket az ecetfa gyökérzete nyomott föl, ahogy nőtt, nyilván mert zavarta a terjeszkedésben. Ideoda lóbálta közben a feltűnő pink színű reklámszatyrot, de csak annyira, hogy ne lengjen ki túlságosan, mintha a lengés ütemére vitetné magát vele. Nem sok hiányzott, hogy a fa alá érjen.

Nyár volt ugyan, de az idő borús, nem lehetett eldönteni, hogy mi lesz a folytatás, amolyan vihar előtti csöndnek is ígérkezhetett volna ez az egész, mikor a

levegőben semmi mozgás, de már ott van a vihar ígérete, mintha minden arra várna, hogy feltámadjon a szél, és akkor egyszeriben mozgásba lendülhet minden a környéken, a fa levelei, az eldobott jégkrémes papír, még a földön elnyomott cigarettacsikkek meg az ecetfa tavalyról itt maradt, és a felismerhetetlenségig összeszáradt vagy széttaposott termései is. De egyelőre állt a levegő. Nem volt kimondottan fojtó ugyan, de kellemesnek egyáltalán nem kellemes.

A fiú továbbra is maga elé bámult, egy üvegcserepet tolt arrább a jobb lábával, miközben vitette magát a szatyra lendületével, nézte, ahogy a homorú, zöld üvegdarab lomhán átfordul a másik oldalára és domború lesz, sehogy sem tudja onnan továbbpöckölni, mintha a járdára rátapadva ellenszegülne minden erőfeszítésnek. Elakadt a járda repedésében, nem mozdult tovább, úgyhogy inkább hagyta, nem kísérletezett tovább vele.

Egy bárgyú versike jutott eszébe, amit a lányok skandáltak időnként a szünetben. Nem figyelt oda rá akkor, a focizással volt elfoglalva, de most eszébe jutott, az visszhangzott a fülében, szinte nem is hallotta az autózúgást, a buszok berregését, pedig alig ötvenméternyire volt a buszvégállomás, folyamatosan indultak és érkeztek a buszok, szinte ötpercenként, hol leállítottak, hol beindítottak egyet. De nem hallotta, a versike ritmusa dobolt benne, észrevétlenül mérte a taktust a reklámszatyor himbálózásához. *Ki-nek a lá-nya, lá-ba ga-tyá-ba.* Valami ilyesmire emlékezett, de csak a ritmus maradt meg benne, azt igyekezett értelmes szavakkal kitölteni, *É-rik a mál-na, lát-ja a ká-nya.* Ilyenekkel.

Lassan annyira közel ért a fa alá, hogy szinte neki is tudta volna vetni a hátát, ha akarja. Vagy felakaszthatta volna a szatyrárt az üresen meredező ágcsontra. Frissnek látszott a fa sérülése, mintha valaki legyezőnek tört volna belőle egy ágat. De egyelőre nem támaszkodott neki, még mindig a szatyrárt himbálta változó szövegű versikéjének ritmusára. *Ti-rá-rá-rá-ra, rá-ta-ta-tá-ra.*

A földre szegezte tekintetét, miközben lóbálta a feltűnő pink színű reklámszatyrot. Mintha a járda repedéseit figyelné, hogy hol időzhet el, hogy ne kelljen fölneézni. Szinte várta, remélte, hogy valami majd csak megakasztja, amit aztán alaposan szemügyre vehet. Még nem telt el hosszú idő, még benne volt a *mindjárt jövőök* bizonyossága.

És ekkor, szinte mentőangyalként érkezett az a piros potrohú dongó vagy poszméhféleség. Szabályosan az égből pottyant a lába elé, mintha önként kínálta volna magát, miközben elvétette a leszállást. A hátára esett, próbált feltápáskodni, bal oldali három lábával kapálózva forogni kezdett előtte a földön, és közben a potroha is le-föl járt, azzal is segíteni akarta a műveletet. A fiú arcán mosoly suhant át, mintha üdvözölné a dongó vagy poszméh jelenlétét. Óvatosan meglökte a cipője belső élével, de csak annyira, hogy visszabilentse eredeti testhelyzetébe, nehogy hirtelen meg tudjon fordulni közben, mert félt, hogy akkor elrepül. Figyelte piros, bundás potrohát, amint föl-le mozogva igyekszik megtámaszkodni, hogy lendületet vehessen az átforduláshoz. Mindig csak annyit pöckölt rajta, hogy visszaállítsa előző testhelyzetébe, talán hogy ne kelljen azt látnia, hogy elrepül. Meg se fordult a fejében, hogy rátaposson.

Hirtelen egy hangra lett figyelmes, rögtön fel is kapta a fejét, a hang irányába nézett, de nem látott ismerős arcot, pedig esküdni mert volna rá, hogy a nevét

hallotta. Akkor nézett föl először, mióta várakozott. Tekintetével végigpásztázta az állomásról kifelé igyekvőket, de nem találta, akit keresett. Először futott be vonat, mióta ott állt. Annyira el volt foglalva a piros potrohú dongóval vagy poszméhvel, hogy nem is hallotta a hangosbemondót, hogy vonat érkezik a negyedik vágányra, pedig határozottan megpezdült, érezhetően mozgásba lendült körülötte a levegő, de őt ez egyelőre nem izgatta. Még nem kezdte nyugtalanítani a sokaság, állhatott mozdulatlanul, kívülről szemlélte egykedvűen az ecetfa alatt.

A poszméhét piszkálta megint. Óvatosan simogatta a potrohát, nehogy megkapaszkodhasson és elrepülhessen, éppen csak annyira ért hozzá, hogy visszaforduljon korábbi testhelyzetébe. Cipője orrával pöckölgette, jó hosszan ki kellett nyújtania hozzá a lábát, hogy kényelmesen elérje. Nem is gondolt rá, hogy ő most mivel foglalatoskodik, miközben vár, egyáltalán semmire nem gondolt, még arra sem, hogy ő itt éppen vár, az édesanyjára, aki néhány perce vagy egy órával ezelőtt a kezébe adta a feltűnő pink színű, füles reklámszatyrot, hogy ezt fogja meg, és itt várjon, mindjárt visszajön. Nem nézett föl, nem fürkészte két-ségbeesett pillantással az állomás épülete felől érkező járókelőket, nem figyelt a hangosbemondóra, hogy mikor és milyen irányba indul tovább vonat, amelyik az imént érkezett, és melyik vágányra érkezik a következő. A vonatról leszálló utasokra sem figyelt, magában nem nyugtázta, hogy közönyös arckifejezéssel sietnek el mellette, fel se tűnik nekik, hogy ő ott áll, leszegett fejjel, fogja két kézzel a satyor fülét, mintha abba kapaszkodna, és himbálja az értelmetlen szövegű mondóka ütemére, melyet a lányoktól hall rendszeresen a szünetben, miközben focizik a többi fiúval, de most észre se veszi, fel se tűnik neki, hogy mi jár a fejében, egyszerűen csak dobol benne az a bárgyú rigmus, ide-oda billeg a satyor a kezében, és közelebb pöcköli maga elé a piros potrohú dongót vagy poszméhet. Meg se fordul a fejében, hogy elég lenne egyetlen jól irányzott mozdulat, a cipője orrával elég lenne kicsit erősebben odaszorítani a földhöz, szétnyomni a potrohát, mert akkor életben maradna ugyan, de többé nem tudna átfordulni, felrepülni, ott vergődne összelapítva a földön, amíg végleg ki nem szenvedne. De nem gondol ilyesmire, csak vár.